

ДО

д-р инж. Ангел Джоргов

Заместник кмет Направление „Обществено Строителство“

и

арх. Ивайло Петков - Общински съветник

Ул. „Московска“ № 33

Гр. София, 1000

ОТНОСНО: Проект на Наредба за изменение и допълнение на Наредба на Столичен Общински съвет за изграждане на елементите на техническата инфраструктура и зелената система и гаранциите при строителството им на територията на Столична община

Уважаеми господа,

В срока, съгласно чл. 26, ал. 4 от Закона за нормативните актове представяме предложенията на „Овергаз Мрежи“ АД по проекта на Наредба за изменение на Наредбата на Столичен Общински съвет за изграждане на елементите на техническата инфраструктура и зелената система и гаранциите при строителството им на територията на Столична община (загл. доп. - решение №660 по Протокол №41 от 12.10.2017 г., в сила от 12.10.2017 г. изм. с решение №12 по Протокол №46 от 25.01.2018 г.) (по-долу „Наредбата“).

При изготвянето им сме се ръководили от желанието да оптимизираме, както във времево, така и в качествено отношение, процесите по планиране, започване и завършване на строителството или аварийни ремонти на съоръжения на техническата инфраструктура, намиращи се или изграждащи се на територията на Столична община.

Използваме възможността в рамките на текущото обществено обсъждане да посочим някои съществени изменения, които се предлагат в Наредбата, които по наше мнение следва да се прецизират и внимателно да се оцени въздействието им върху правоотношенията по строителство на елементи на техническата инфраструктура на територията на Столична община и съответствието им със законодателни разпоредби от по-висок ранг.

1.1. На първо място следва да се посочи, че измененията на чл. 2, които поставят като условие за издаването на разрешение за строеж да е налице приложена по смисъла на § 22 от ДР на ЗУТ регулация представляват незаконосъобразно условие, както по смисъла на самия ЗУТ, така и по смисъла на Конституцията на Република България. На практика, предложените изменения преповтарят вече обявения за противоконституционен текст на чл. 148, ал. 16 от ЗУТ с решение по конституционно дело № 11/2021 г. на Конституционния съд. Намираме за ненужно да преповтаряме мотивите на Конституционния съд за отмяна на предложенията, разрешаването на строителството да се поставя в зависимост от прилагането на регулацията, респективно приключване на отчуждителните процедури по реда на ЗУТ, тъй като същите са ноторно известни, вече.

Необходимо е може би да отбележим, все пак, че освен противоконституционни предложените изменения, са и в противоречие с редица специални закони, които регулират дейността на експлоатационните дружества, и в частност на енергийните такива. Така например съгласно Закона за енергетиката („ЗЕ“) (чл. 171, ал. 1, т. 4 от ЗЕ) газоразпределителното дружество е длъжно да „разширява, реконструира и модернизира“ газоразпределителната си мрежа, което развитие е планово и в много голяма степен зависи от потенциалните клиенти на природен газ и заявените присъединявания към съответната газоразпределителна мрежа на съответната лицензионна територия. Дружеството периодично представя бизнес план на Комисията за енергийно и водно регулиране („КЕВР“), съдържащ планираните инвестиции в газоразпределителна мрежа за съответната лицензионна територия. След одобряването на всеки един от тези бизнес планове от страна на КЕВР, същият става задължителен за изпълнение от страна на Дружеството и част от издадената му лицензия за разпределение на природен газ. Неизпълнението на поети ангажименти по договори за присъединяване (които несъмнено също са свързани с изграждане на елементи на техническата мрежа – газоразпределителна мрежа и отклонения към нея) също е свързано с налагане на санкции за съответното енергийно предприятие, както по реда на административно-наказателните норми на ЗЕ, така и по реда на гражданско-правната отговорност за неизпълнение на поети със съответния договор за присъединяване задължения.

Като вземете предвид описаната по-горе правна и фактическа обстановка, сами разбирате, че което и да е енергийно предприятие, опериращо на територията на Столична община не може да „извини“ неизпълнението си на задължения по ЗЕ, лицензията си или сключени договори с потенциални клиенти за присъединяване с липсата на действия на трета за описаните правоотношения страна. Дружеството не може да откаже предоставяне на услугите, за които са му издадени съответните лицензии по причини, непосочени в ЗЕ, а липсата на приложена регулация, на която и да е общинска територия в страната, определено не представлява такава причина.

Не на последно място следва да се посочи, че въвеждането на това изискване поставя в неравноправно положение, както енергийните предприятия, опериращи на територията на Столична община в сравнение с всички останали общини, така и потребителите на енергийни услуги в Столична община спрямо всички останали потребители на територията на страната.

1.2. Заслужава да се обърне и внимание и на правилото на новата ал. 5 на чл. 2, която не само незаконосъобразно допълнително ограничава правата на експлоатационните дружества да строят и развиват мрежите си без за това да има основание в закон, но и постановява правила в категорично противоречие с чл. 64 на ЗЕ и чл. 12, ал. 2 във връзка с чл. 64, ал. 2 и ал. 4 от ЗУТ. Като се абстрахираме от противоречието, между правилото на новата ал. 5 и ал. 4, полезно е да се отбележи, че правото да се строи енергиен обект възниква по силата на закона в полза на съответното експлоатационно дружество и това е видно от разпоредбите на чл. 108, ал. 2 от ЗУТ и чл. 64 и сл. от ЗЕ и това право не може да бъде ограничено с поднормативен акт, издаден от общински съвет по делегация (каквато в случая няма).

В така предложения текст липсва, каквато и да е цел, която да оправдае дерогирането на нормативни разпоредби от по-висш ранг и в този смисъл същата е в противоречие с общи правни принципи като съразмерност, законност и принципът на оправданите правни очаквания.

Не на последно място следва да се посочи, че обсъжданите норми на чл. 2 и предвидените в тях ограничения не са възприети в предложенията за изменение на Наредбата в случаите, когато се предвижда строителство на общинска инфраструктура (например новия чл. 6, ал. 2, т. 2). Така с Наредбата се дава необосновано предимство на инфраструктурата, която по закон се изгражда и експлоатира от общината/общински търговски дружества пред инфраструктурата, която се изгражда и експлоатира от частно-правни субекти/търговски дружества.

В обобщение на изложеното в т. 1.1. и т. 1.2. считаме за недопустимо, както от правна, така и от организационна страна приемането на предложените текстове, които незаконосъобразно ограничават правата за изграждане на съответните елементи на техническата инфраструктура и препятстват надлежното изпълнение на законови и договорни задължения на засегнатите експлоатационни дружества, така както са обобщени по-горе.

2. Желаяем да отбележим, че предложения нов чл. 2а на Наредбата потенциално ще затрудни дейността на експлоатационните дружества, тъй като налага провеждането на организационни промени в структурата им и предвиждане на допълнителен ресурс (времеви, човешки, финансов) за определяне на представител в консултативния орган, който се предвижда. Приветстваме идеята за поддържане на постоянна комуникация между експлоатационните дружества и общинските органи, отговарящи за процесите по строителство на територията на Столична община, но предлагаме този въпрос да бъде организиран по по-гъвкав начин, предвид настоящото състояние на средствата за комуникация и обмяна на информация.

3. Намираме за необходимо да повдигнем и въпроса относно строителството по улици, чиито настилки са новоположени, респективно – налице е гаранционен срок, който тече в полза на Столична община. Считаме, че установяване на своеобразна забрана за строителство по такива улици за времето, за което тече съответния гаранционен срок е недопустимо, както с оглед разпоредбите на ЗУТ, така и с оглед факта, че такова условие е трудно предвидимо и контролируемо от засегнатите страни – експлоатационни дружества, развиващи инфраструктурата си и потенциални потребители, желаещи да се присъединят към нея. Тук важат и аргументите, посочени по т. 1.1. относно отговорността на експлоатационните дружества по специалните закони, издадените им лицензии/сключени концесионни договори и договори за присъединяване с потребителите.

4. С Наредбата се предлага доразвиване на правила и вменяване на допълнителни задължения за експлоатационните дружества, извършващи дейността си на територията на Столична община, които правила са установени в други специални закони и наредби, издадени от изпълнителната власт. В приложението към настоящото писмо тези текстове са посочени конкретно. Общото между тях е, по наше мнение, недопустимо вменяване на допълнителна административна тежест на експлоатационните дружества, което не се налага нито от обективната ситуация, нито от действащото законодателство. Напротив, в случаите, в които се извършват аварийни ремонти, например, необходимо е на първо място да се пристъпи към незабавно отстраняване на авариралата инфраструктура, за да се защитят интересите на обществото, тяхното здраве и безопасност и изискването за започване на строителството едва след уведомяване на съответната общинска структура не представлява надделяващ интерес над тази необходимост.

5. Категорично се противопоставяме на изискванията на чл. 13 от Наредбата, с който се поставят допълнителни изисквания и задължения за експлоатационните дружества в рамките на административните процедури по издаване на съответното разрешение за строеж. Такива не произтичат от ЗУТ и въвеждането им е в противоречие с нормативен акт от по-висок ранг.

На следващо място, въвеждането им ще доведе до по-голяма административна тежест върху експлоатационните дружества, която, както вече се каза, не произтича от някакъв надделяващ интерес на публичните органи в конкретния случай и по тази причина е неоправдано.

6. Не на последно място, предлагаме всички текстове на договор за гаранция по чл. 12, ал. 2 и рамковото споразумение по чл. 14, ал. 5 да бъдат предварително определени по своето съдържание с Наредбата. По този начин всички заинтересовани участници и страни по цитираните съглашения ще имат яснота относно съдържанието им и правна сигурност, какви са правата им и задълженията им. Предвиждането на договор за гаранция по чл. 12, ал. 2 и рамковото

споразумение по чл. 14, ал. 5 като приложение към Наредбата ще даде предвидимост и прозрачност на отношенията по тези съглашения и ще препятства евентуални спорове и субективни тълкувания на някои от засегнатите страни.

Уважаеми господа,

Приветстваме всеки опит за оптимизиране на нормативната рамка, регламентираща изграждането на съоръжения и мрежи на техническата инфраструктура на територията на Столична община. Считаме, че годините ни натрупан опит по изграждане на елементи на техническата инфраструктура не само на територията на Столична община, но и в други общини, може да е от полза и в настоящия процес по усъвършенстване на Наредбата и вярваме, че изложеното по-горе и направените конкретни предложения в приложението към настоящото писмо в еднаква и достатъчна степен защитават, както интересите на публичната власт, така и на всички засегнати лица – експлоатационни дружества и потребители на техните услуги.

Вярваме, че насреща си имаме партньор и всички целим защита на общото благо и оптималното благоустрояване на града ни, както и че пътят за постигане на тази цел не минава през погазване на основни правни принципи, приемане на противоконституционни норми и допълнително и ненужно усложняване на административните процеси по реализиране на строителството на елементи на техническата инфраструктура на територията на Столична община.

Оставаме на разположение за последващи обсъждания на предложенията ни и подобряване на нормативната атмосфера, в която битуваме всички.

Приложение:

Предложения за изменения и допълнения към Наредба за изменение и допълнение на Наредба на Столичен Общински съвет за изграждане на елементите на техническата инфраструктура и зелената система и гаранциите при строителството им на територията на Столична община.

С уважение,

**Kiril
Atanasov
Markovski** Digitally signed
by Kiril Atanasov
Markovski
Date: 2023.07.21
14:18:48 +03'00'

**Кирил Марковски
Изпълнителен директор на
„Овергаз Мрежи“ АД**

Предложения за изменения и допълнение на проект на Наредба за изменение на Наредба на Столичен Общински съвет за изграждане на елементите на техническата инфраструктура и зелената система и гаранциите при строителството им на територията на Столична Община („Наредбата“)

§ 1. 1. В чл. 2, ал. 2 да не се включва думата „линейна“. Има елементи на техническата инфраструктура, които не са линейни обекти¹, а площадкови² по смисъла на закона и които също се изграждат в улици. В тази връзка и с оглед избягване на прилагане на стеснително тълкуване от страна на компетентните общински органи, предлагаме частта от предложеното изменение да не се приема.

1.2. Предложената нова редакция на чл. 2, ал. 3 на Наредбата е в противоречие, както с действащото законодателство, така и с мотивите на Конституционния съд по конституционно дело № 11/2021 г. и Решение № 17/04.11.2021 г.

В цитираното решение Конституционния съд посочва: *„Със забраната законодателно е установена възможност за главния архитект на общината да отказва издаването на разрешение за строеж за неопределено време, с което на практика се санкционират единствено възложителите на строежите, чието право на собственост неоснователно се ограничава, без за това да е предвидено обезщетение. По своята същност забраната за издаване на разрешение за строеж до прилагането на уличната регулация представлява строителна забрана, при това неограничена със срок, прилагана от общините, които не са изпълнили публичното си задължение да приложат уличната регулация. Възможността за налагане на строителна забрана е уредена в чл. 198 ЗУТ, като изрично са посочени условията, при наличието на които тази забрана се налага, както и сроковете за това. С чл. 148, ал. 16 ЗУТ е дадена възможност на главния архитект, който е лице, различно от посочените в чл. 198 ЗУТ, практически да налага строителна забрана за територията на съответната община, при това безсрочно. Конституционният съд намира, че оспорената от омбудсмана разпоредба на чл. 148, ал. 16 ЗУТ не е съразмерна на целта, за която е създадена, и нарушава прекомерно правото на собственост. Поради това тя противоречи на чл. 4, ал. 1 и на чл. 17, ал. 1 и 3 от Конституцията и като такава следва да бъде обявена за противоконституционна.“*

Предложеното изменение на чл. 2, ал. 3 на Наредбата е идентично по смисъл и ефект върху гражданскоправните отношения като обявената за противоконституционна разпоредбата на чл. 148, ал. 16 от ЗУТ, което е недопустимо в една правова държава. Видно от цитираното конституционно решение, недопустимо е да се поставя упражняването на едно право (да се изгради определен обект) на гражданите под условие от действията на публичен орган, при положение, че гаранция за тяхното изпълнение, респективно разумно кратък срок, в който същите да бъдат изпълнени не съществува. На още по-голямо основание, недопустимо е реализирането на строителство на мрежи на техническата инфраструктура, което по своята същност представлява мероприятие засягащо множество потребители и пряко свързано с благоустрояването на урбанизираните територии, да се поставя в зависимост от волята и възможността на публичните органи за реализиране на съответните отчуждителни производства.

¹ §1 от ДР на ЗЕ, т.31б. "Линейен енергиен обект" е подземен и/или надземен провод или съвкупност от проводи, включително принадлежащите им трайно прикрепени към земята конструктивни елементи и/или съоръжения, както и водопроводи на хидротехнически съоръжения, предназначени за:

- а) пренос или разпределение на електрическа и топлинна енергия, природен газ, нефт или нефтопродукти през преносна или разпределителна мрежи;
- б) производство на електрическа и/или топлинна енергия;
- в) пренос на добития нефт и природен газ от обект за добив до площадкови енергийни обекти.

² т. 41. "Площадкови енергийни обекти" са сгради и трайно прикрепените към тях или към поземлен имот енергийни съоръжения, без линейните им части, предназначени за осъществяване на дейностите по производство, съхранение, пренос и разпределение на електрическа и топлинна енергия и природен газ, както и по добив на енергийни ресурси.

1.3. Предлагаме да не се приемат новите ал. 4 и ал. 5 на чл. 2, посочени § 2, т. 3 на Наредбата по следните съображения:

1.3.1. Текстът на новата ал. 4 до голяма степен преповтаря законодателното решение на чл. 73, ал. 2 от ЗУТ, както и такива дадени в специални закони. Дублирането на текстовете в тази им част създава риск от неточно тълкуване и прилагане на предложената норма във връзка със сходните правила на ЗУТ.

На следващо място, липсва делегация на нормативен акт от по-висша степен, с която да се предоставят нормотворчески правомощия на общинския съвет в материята, която се опитва да уреди предложената нова ал. 4, на чл. 2.

Изискването кумулативно да се представи с декларацията и доказателства за учреден сервитут по реда на чл. 193 от ЗУТ, респективно такъв да е учреден е в разрез с разпоредби на специалния закон за енергетиката (чл. 64 и следващите) и с даденото тълкуване на относимите норми от Върховния касационен съд (виж Тълкувателно дело № 7/2012, Решение № 7/2013 г., т. 4). Това е така, тъй като за енергийните предприятия специалният закон предвижда възникването на т.нар. квазилични сервитути, които не се учредяват между служещ и господстващ имот, а в полза на енергийното дружество. В този смисъл при прокарване на енергийни обекти през имоти частна собственост в хипотезата на предложената нова ал. 4, учредяването на сервитут в полза на собственика на имота, който се захранва не съответства на изискванията на специален закон и задължителна съдебна практика на ВКС. Учредяването на сервитута по чл. 193 от ЗУТ в хипотезата на обсъжданата ал. 4 нито може да ползва енергийното предприятие, нито може да бъде основание за изграждане на съответните елементи на техническата инфраструктура, посредством които съответното енергийно предприятие да упражнява дейността си.

Не на последно място, законодателят е уредил в достатъчно ясна степен процедурите по изграждане на елементи на техническата инфраструктура и в частност на енергийните обекти и преповтарянето им в общинската наредба или доразвиването им не произтича от разпоредбите на ЗУТ, Закон за нормативните актове или друг специален закон.

1.3.2. С предложението текст на новата ал. 5 на чл. 2 се забранява прилагането на разпоредбата на чл. 73, ал. 2 от ЗУТ, в случаите, в които се изграждат *„подземни улични мрежи, предвидени с план-схемите към действащите устройствени планове“*, каквото правомощие за законодателна инициатива не е предоставено на общинския съвет.

Мотивите по т. 1.3.1 са валидни и по отношение на предложението текст.

В допълнение, следва да се отчете ефектът, който предложението текст би имал върху инвестиционните намерения на експлоатационните дружества, а именно: на строителна забрана. Хипотезата, която предвижда новата ал. 5 на чл. 2 обаче не съвпада със случаите, в които законодателят е предвидил налагането на строителна забрана и в този смисъл противоречи на нормативен акт от по-висока степен.

§ 2. Предложението за сформирание на консултативен орган по чл. 2а от Наредбата най-вероятно цели създаване на оптимални условия за информиране и синхронизиране на строителството на елементи на техническата инфраструктура на територията на Столична община и по този начин облекчаване функциите на кмета по изпълнение на дейностите му по чл. 71 от ЗУТ. В същото време, обаче, възприетият подход прехвърля част от координационните правомощия на лица, които не са публични органи и създава допълнителна административната тежест за тях, особено за експлоатационните дружества. На практика, последните следва да предвидят допълнителен ресурс (времеви, паричен, човешки), за да изпълнят нововъведеното изискване на Наредбата, а положителният ефект от подобна организация върху дейността им е сведен до минимум.

Приветстваме идеята за засилване на диалога между публичните органи и участниците в строителството на елементи на техническата инфраструктура, но считаме, че следва да се предвиди по-гъвкав подход, който да осигури едновременно постоянния обмен

на данни и информация и да не налага извършването на допълнителни инвестиции от страна на частноправните субекти. Ето защо, предлагаме вместо сформирването на постоянно действащ консултативен орган да се осигури канал за комуникация, в който да участват всички заинтересовани лица, без да се изисква от съответните експлоатационни дружества да осигуряват постоянно физическо присъствие на заседания или други мероприятия на свои служители и/или представители.

§ 3. Предложеното изменение на чл. 3, ал. 4 Наредбата следва да се прецизира като се посочи срок, в който Столичният общински съвет следва да приеме внесената му за одобрение проектът на общинска строителна програма. Предлагаме приемането на проекта на строителна програма да не се обвързва с приемането на годишния бюджет на Столична община, предвид, че предоставеното на последния за гласуване от Столичен общински съвет е обвързано с приемането на Закона за държавния бюджет за съответната година. Предлагаме също така, с оглед изразеното в §.2 по-горе, да се премахне израза „се внася за разглеждане и приемане от експертната комисия по чл. 2а“ и вместо него да се посочи, че „се предоставя на заинтересованите страни и експлоатационните дружества за даване на предложения, становища и възражения в срок до 15 декември“.

§.4.1. Предлагаме навсякъде в чл. 5 от Наредбата изразът „публични услуги“ да се замени с „експлоатационно дружество/а“, тъй като липсва нормативна дефиниция на термина „публични услуги“ или поне не такава, каквато се влага в предложените в § 5 текстове на Наредбата.

4.2. Предлагаме текстът на чл. 5, ал. 4, т. 2 да отпадне, тъй като незаконосъобразно ограничава строителството на съответните елементи на техническата инфраструктура. Липсва нормативно основание за въвеждане на подобно ограничение с нормите на общинската наредба. Нещо повече, така незаконосъобразно се налага строителна забрана по валидни разрешения за строеж, която не е предвидена в нормативен акт от по-висша степен, както вече се посочи по-горе.

И не на последно място, създава се опасност за препятстване реализирането на права по валиден и влязъл в сила индивидуален административен акт, каквито са разрешенията за строеж на елементи на техническата инфраструктура, което може да доведе до отпадане валидността на едни такива разрешение за строеж по реда на чл. 153, ал. 2 от ЗУТ и допълнително и незаконосъобразно съкращаване на срока в цитираната разпоредба с предложената редакция на разпоредбата от Наредбата.

Накратко, ако сме в хипотеза, в която съответния гаранционен срок изтича през 2025 г., а срокът за започване/завършване на строителството, така както е предвиден в чл. 153, ал. 2 от ЗУТ, изтича през 2024 г., то съответното заинтересовано лице, въпреки че може да реализира строителство по едно такова разрешение за строеж ще е принудено да бездейства, респективно пропусне цитирания законов срок по силата на предложената норма в Наредбата. Подобна хипотеза противоречи не само на ЗУТ, но и на редица правни принципи и основни свободи, закрепени в Конституцията на Република България.

4.3. В текста на ал. 5, след израза „договори по чл. 12“ да се добави „, ал. 2 или гаранция по чл. 12, ал. 4“.

4.4. Предлагаме ал. 6 на чл. 5 да отпадне по съображенията развити вече по-горе относно консултативния орган и вместо нея да бъде приет следният текст: „В случаите, когато постъпят две или повече уведомления за сключване на договори по предходната алинея за изграждане на един и същ участък от уличните мрежи, договорите по чл. 6, ал. 2 и/или чл. 12, ал. 2 се сключват с всички експлоатационни дружества подали съответните уведомления, като изпълнителите по тях отговарят солидарно или се представя обща гаранция по чл. 12, ал. 4.“.

Предложената редакция би постигнала същия резултат, но с нея се премахва риска от необходимостта да се тълкува, например, какво са „съседни участъци от уличните мрежи“. Отпада и задължението на засегнатите лица да учредяват дружество по чл. 357 и сл. от ЗЗД, което, по наше мнение, налага необоснована допълнителна

административна тежест на частноправните субекти, участници в строителството по смисъла на Наредбата.

§. 5.1. Предлагаме в чл. 6, ал. 1, след израза „експлоатационните дружества“ да се добави текста „които оперират с нея“, с цел избягване на противоречиво тълкуване относно адресатите на разпоредбата.

5.2. По същите съображения и с оглед прецизиране на текста на чл. 6, ал. 2 от Наредбата, предлагаме след израза „на обектите“ да се добави думата „общинската“.

§. 6. Предлагаме новите текстове на чл. 9, ал. 3-5 да отпаднат, тъй като сходни предвиждания се съдържат в подзаконовни нормативни актове издадени по делегация на специален закон от Министъра на енергетиката и други държавни органи. Така, например с разпоредбата на чл. 111 от Наредба за за устройството и безопасната експлоатация на преносните и разпределителните газопроводи и на съоръженията, инсталациите и уредите за природен газ, издадена на основание чл. 200 от Закона за енергетиката и чл. 31, ал. 1 от Закона за изискванията към техническите продукти е предвидено задължение за газоразпределителното дружество да обозначава мрежите и съоръженията, които експлоатира. Доразвиване на цитирания текст в общинска наредба, без да е налице съответната законова делегация за това в полза на Общинския съвет е незаконосъобразно.

§. 7.1. Макар да разбираме съображенията за формулировката на текста на чл. 10, ал. 1 и в сега действащата му редакция, редно е да се отбележи, че същият поставя някои енергийни предприятия/експлоатационни дружества в неизпълнение на други специални нормативи, като цитираната вече Наредба за за устройството и безопасната експлоатация на преносните и разпределителните газопроводи и на съоръженията, инсталациите и уредите за природен газ и други нормативи, касаещи пожарната безопасност.

Обективно, в случаите на авария на газоразпределителна мрежа и съоръжения, с цел опазване целостта на мрежата и намиращите се наоколо сгради и лица, енергийното предприятие е длъжно във възможно най-кратък срок да спре газоподаването. Съгласно специалните норми на Закона за енергетиката (виж чл. 69) и Наредба 12 за дейността на операторите на газопреносната и газоразпределителни мрежи и Наредба 10 за реда за въвеждане на ограничителен режим, временно прекъсване или ограничаване на производството или снабдяването с електрическа енергия, топлинна енергия и природен газ ограничаване на газоподаването до съответните потребители следва да бъде допълнително оторизирано от кмета на съответната община и/или министъра на енергетиката. Редно е да се отбележи и противоречието на предложениия текст с разпоредбата на чл. 72, ал. 2 от ЗУТ.

7.1.1. Във връзка с горното предлагаме да се заличи изразът „строителството може да започне само след уведомяване на съответната районна администрация“ и вместо него се включи следния текст: „експлоатационното дружество уведомява съответната районна администрация за започване на строителството, включително по телефон или чрез и-мейл“.

7.1.2. Предлагаме да отпадне изречението: „По същия ред се уведомява и Столична община, за информация.“, тъй като първоначалното уведомление до съответната районна администрация може да бъде придвижено по служебен път в съответствие с принципите на АПК и Закона за администрацията.

7.1.3. Предлагаме да отпадне изречението: „Отстраняването на аварията се съпътства с констативен протокол и снимков материал за състоянието на участъка, в който ще се извършват аварийни ремонтни работи, подписан от длъжностно лице от районната администрация.“ и вместо него да се предвиди възможност, с която да се облекчи, както съответната районна администрация, така дружеството експлоатиращо авариралите технически мрежи и съоръжения. Възможно решение е заедно с уведомлението за започване отстраняването на аварията да се изпраща и снимков материал на мястото, където ще се извършват дейностите по разкопаване. Друго възможно решение е поддържането на публичен актуален регистър на състоянието на

настилките за всеки общински район, до който експлоатационните дружества да имат достъп и последващото възстановяване на настилките да се приема в съответствие с отразеното в този регистър.

В допълнение, на горните предложения и като възможна алтернатива за запазване на съществуващия текст е възможно да се предвиди срок, в който следва да се състави съответния констативен протокол и да се подпише от представител на общинската администрация. Предвид спешността, с която следва да се реагира при отстраняването на аварийни ситуации предлагаме този срок да не е по-дълъг от 1 час, считано от уведомяването на съответната районна администрация.

7.2. С цел избягване на противоречиво тълкуване предлагаме в ал. 3 на чл. 10 препращането да се унифицира с останалите текстове на Наредбата и то да е към чл. 12, ал. 2 от Наредбата, а не чл. 14, ал. 1.

§. 8. Аналогично на съображенията по §. 7.1.3, последен абзац по-горе, предлагаме разпоредбата на чл. 11, ал. 2 да се доразвие като се посочи срок за съставяне на документите или поне срок, в който да се състави протокола за възстановителните работи, извършени от експлоатационното дружество след получаване на нарочно уведомление за това.

§. 9. Считаме, че определянето на гаранционния срок по чл. 12, ал. 2 следва да се извърши със самата Наредба като се вземат предвид обективните обстоятелства, при които се експлоатират уличните настилки в Столична община и минималните гаранционни срокове за съответния тип дейности, определени в Наредба № 2 от 31.07.2003 г. Конкретизирането на този срок се налага и с оглед унифицирането на текста на чл. 12, ал. 2 със срока предвиден в ал. 4 на същия член.

За не по-малко важно, считаме че е необходимо Наредбата да предвиди образец на договор по чл. 12, ал. 2 и образец на рамково споразумение по чл. 14, ал. 5. Така изпълнителите на строителство ще имат яснота какво се изисква от тях и ще се препятства възможността за представяне на различни документи по смисъла на цитираните разпоредби в различните районни администрации. Нещо повече, считаме, че одобряването на образец на договора (по чл. 12, ал. 2 и по чл. 14, ал. 5) като приложение към Наредбата от страна на Общинския столичен съвет в по-голяма степен ще гарантира съответствието на клаузите му с действащото законодателство.

§. 10. Считаме, че разпоредбата на чл. 13 следва да отпадне по следните съображения:

10.1. Изискването на чл. 13, ал. 1 от Наредбата противоречи на ЗУТ, в частта му, в която се регламентира процедурата по издаване на разрешение за строеж. Законодателят не е предвидил възможността общинските органи да могат да разширяват изискванията и да предвиждат допълнителни условия и да вменяват допълнителни задължения в процедурите по издаване на разрешения за строеж въобще, нито е разграничил тези процедури на такива, по които се издават разрешения за строеж на елементи на техническата инфраструктура и на такива, по които се разрешава строителството на други строежи. Т.е. общинските съвети нямат делегирани законодателни правомощия в тази материя, още повече, нямат законовите правомощия да въвеждат допълнителни изисквания представляващи административни пречки и тежест върху съответните експлоатационни дружества.

Поставянето на условието по ал. 1 на чл. 13, също така поставя в неравноправно положение инвеститорите/възложителите на строителство на елементи на техническата инфраструктура на територията на Столична община спрямо инвеститорите/възложителите на строителство на елементи на техническата инфраструктура на територията на другите общини в Република България, където подобни изисквания и ограничения не са въведени. Същите тези (възложителите на строителство на елементи на техническата инфраструктура на територията на Столична община) са поставени и в неравноправно положение спрямо всеки друг инвеститор на строеж, както на територията на Столична община, така и на останалите общини в Република България.

10.2. Нормата на чл. 13, ал. 2, ако не бъде отменена, има нужда от прецизиране. На първо място, тя преповтаря нормите на чл. 72, ал. 1 от чл. 157, ал. 6 от ЗУТ, като разширява фактическия им състав, вмениявайки допълнителни задължения за възложителя на строителството и съставянето на допълнителни документи като констативен протокол за състоянието на настилките. Считаме, че такова законодателно правомощие за общинските органи не произтича от разпоредбите на ЗУТ.

Независимо от горното и като разбираме целта, която разпоредбата преследва е възможно текстът да бъде конкретизиран, като се посочи, срокът, в който се съставя обсъждания констативен протокол и се предвиди възможност за съставянето му в отсъствие на общински служител по аналогия на чл. 157, ал. 6 от ЗУТ, за да се избегне допълнително забавяне на строителния процес и ненужна административна тежест върху възложителя на строителството.

10.3. Разпоредбата на чл. 13, ал. 3 подлежи на отмяна поради противоречието ѝ с нормите установяващи съдържанието на инвестиционните книжа. Видно от разпоредбата на чл. 134, ал. 1 от Наредба № 4 от 21.05.2001 г. за обхвата и съдържанието на инвестиционните проекти инвестиционния проект по част „Проект организация и изпълнение на строителството“ съдържа график за изпълнение на строителството. Самият ЗУТ с разпоредбата си на чл. 153 определя в какъв срок следва да завърши конкретното строителство, също. Предоставянето на правомощия на общинската администрация да дерогира сроковете, установени в цитираните нормативни актове е вмешателство в процеса на строителството, което не произтича от закона.

На самостоятелно основание, тук важат и аргументите по т. 10.1 относно неравноправното третиране на субекти, които следва да упражняват правата си и извършват дейността си при еднакви и равни условия независимо от това, в коя община се намират.

§. 11.1. По вече изложените в предходния §. 10, т. 1 съображения, разпоредбата на чл. 14, ал. 4 от Наредбата следва да бъде отменена в цялост.

11.2. Предлагаме текстът на чл. 14, ал. 5 да се допълни след думата „могат“ с израза „по искане на съответното експлоатационно дружество“. Също така считаме за разумно, посоченото рамково споразумение да не се ограничава със срок или поне той да е по-дълъг с оглед обстоятелствата, че експлоатационните дружества строят нови и реконструират съществуващите елементи на техническата инфраструктура в срока по издадените им лицензии/склучените концесионни договори, които са много по-дълги от 1 година.

11.3. Предлагаме разпоредбата на чл. 14, ал. 8 да се допълни като след преpraщането към чл. 12, ал. 2 се добави и текстът: „или по чл. 14, ал. 5“.

§. 12.1. Предлагаме разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от Наредбата да бъде коригирана, като след израза „солидарни и“ се добави думата „договорът“ и след преpraщането „по чл. 12, ал. 2“ се допълни текстът „с кмета на Столична община/районния кмет заедно, по инициатива на последния“

12.2. Предлагаме разпоредбата на чл. 15, ал. 2 от Наредбата да бъде коригирана, като след израза „нов договор“ се добави изразът „с кмета на столична община/районния кмет“.

Целта на предлаганите изменения е облекчаване и ускоряване на производствата по сключване на договор по чл. 12, ал. 2 в посочената хипотеза на солидарна отговорност, тъй като, когато страната по него е административният орган една такава процедура би била значително по-бързо реализирана. Практиката в момента, която изисква сключване на договор за гаранция с трети лица, носещи съответната гаранция, значително забавя съответните процеси по различни обективни и субективни причини.

§. 13. Предлагаме разпоредбата на чл. 18, ал. 1 да се измени като след израза „Регистрите съдържат“ се добави „електронни копия със заличени данни, касаещи конфиденциална информация на:“. Предложението ни цели набавяне на вярна и актуална информация относно данни, съдържащи се в изброените документи, които следва да се ползват от експлоатационните дружества в процеса на започване на строителството в контекста на Наредбата, например необходимата информация за датата на изтичане на срока на договор гаранция за участък, в който се предвижда извършване на строителство и др. Алтернативно тази информация, може да се трансформира в табличен вид и да се актуализира своевременно с цел ползването ѝ от заинтересованите експлоатационни дружества.

§. 14. Предлагаме текстът на чл. 2 от Общите условия по приложение № 1 към Наредбата да се допълни като след „СТОЛИЧНА ОБЩИНА“ се постави изразът „и/или кмета на района“ с цел синхронизиране на текста с разпоредбите на чл. 12, ал. 2 от Наредбата.

§. 15. Предлагаме текстът на чл. 7 от Общите условия по приложение № 1 към Наредбата да се конкретизира като се посочат организациите, с които следва да се извърши съгласуване и естеството на самия процес по съгласуване. Това е необходимо, за да се избегне, от една страна ненужно утежняване на административното производство по сключване на договора, а от друга – за да се гарантира съответствието на разпоредбата с тези на ЗУТ и в частност нормите, касаещи съгласуването на инвестиционните книжа в рамките на административното производство по издаване на разрешение за строеж.

Алтернативно, предлагаме разпоредбата да отпадне.

§. 16. Предлагаме текстът на чл. 8 от Общите условия по приложение № 1 към Наредбата да отпадне по изложените в §. 10.3. съображения.

§. 17.1. Предлагаме текстът на чл. 9, б. „Б“ от Общите условия по приложение № 1 към Наредбата да се редактира като отпадне изразът „по естеството или според предназначението си“ с цел избягване на противоречиво тълкуване и прилагане на разпоредбата. Имотите публични общинска собственост са ясно определени със съответните актове и правилата на Закона за общинската собственост.

17.2. Предлагаме текстът на чл. 9, б. „В“ от Общите условия по приложение № 1 към Наредбата да се прецизира като се посочи какво представляват „прилежащи площи“ или се даде нарочна дефиниция на термина, с цел по-голяма яснота и избягване на противоречиви тълкувания от засегнатите от нормата страни.

§. 18. Предлагаме текстът на чл. 11, от Общите условия по приложение № 1 към Наредбата да отпадне по съображенията изложени в §.4.2.

§. 19. Предлагаме текстът на чл. 14, от Общите условия по приложение № 1 към Наредбата да отпадне по съображенията изложени в §. 9.

§. 20. Предлагаме текстът на чл. 15, от Общите условия по приложение № 1 към Наредбата да отпадне, тъй като противоречи на установената алтернатива за предоставяне на банкова гаранция или сключване на договор по чл. 14, ал. 8 от Наредбата.

§. 21. Предлагаме текстът на чл. 16, от Общите условия по приложение № 1 към Наредбата да се прецизира като се дефинират термините „улично платно за тежко движение“ и „улично платно за леко и средно движение“ с оглед яснота, относно начина на определяне на размера на дължимото плащане.

§. 22. Предлагаме текстът на чл. 17, от Общите условия по приложение № 1 към Наредбата да се включи след думата „срок“ изразът: „се съставя двустранен протокол, съдържащ информация за вида на неизпълнението“.

§. 23. Предлагаме текстът на чл. 19, от Общите условия по приложение № 1 към Наредбата да се коригира като след израза „Столична община“ се допълни „или районния кмет“ по съображенията, посочени в §. 14.

§. 24.1. Предлагаме текстът на чл. 20, б. „В“ от Общите условия по приложение № 1 към Наредбата след думата „дефекти“ да се добави изразът „установени с двустранен протокол“.

24.2. Предлагаме текстът на чл. 20, б. „Г“ от Общите условия по приложение № 1 към Наредбата да предвиди по-дълъг срок за отстраняване на дефектите, който да се брои в работни дни. Времето за отстраняването на съответните недостатъци следва да е максимално реалистично и да не води до налагане на санкции само защото административната процедура по започване на евентуално отстраняване на тези недостатъци може да отнеме месеци, ако се налага извършването на строително монтажни работи, например.

§. 25. Предлагаме текстовете на чл. 21, 22, 23 и 24 от Общите условия по приложение № 1 към Наредбата да отпаднат, тъй като създават възможност за санкциониране на посочените в тях лица два пъти за едно и също нарушение: веднъж по административен ред и втори път по реда на гражданската отговорност.

§. 26. Предлагаме текстът на чл. 25, от Общите условия по приложение № 1 към Наредбата да предвиди по дълъг срок от поне 7 (седем) работни дни, с оглед технологичното време, което отнема допълването на средствата по гаранцията.

§. 27. Предлагаме текстът на § 17 от Наредбата да се допълни с чл. 71 от ЗУТ, тъй като това е нормата, която в най-голяма степен налага необходимостта от приемането на настоящата Наредба и кодифицирането на правилата в нея.

§. 28. Предлагаме да се включи допълнителна преходна и заключителна разпоредба към Наредбата, която да определи темпоралния обхват на предложените изменения, а именно:

„§..... Настоящата наредба влиза в сила от..... За заварените положения и правоотношения се прилага досегашния ред и правила.“